

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 30 iunie 2007, ora 19.30

Ewald Frank

Vreau să vă spun „bun venit” tuturor în Numele scump al DOMNULUI nostru, tuturor prietenilor, fraților și surorilor noastre de aproape și de departe, din toată Europa, am putea spune, și din alte locuri ale lumii. În mod special am vrea să le urăm bun venit fraților și surorilor din România care au venit cu un autocar și trei mașini. Oricine călătorește 1700 km, cine alocă timp și cheltuieli pentru asta, pentru a fi aici – pentru acela Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să însemne mult. [Fratele Frank transmite saluturi]. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste posibilități de transmisie pentru ca Cuvântul DOMNULUI să fie auzit în întreaga lume, în Australia, la fel ca aici, în Europa. Este atât de frumos că Dumnezeu a condus în așa fel încât toată lumea să poată fi conectată la prețioasa vestire a Cuvântului lui Dumnezeu. [...]. DOMNUL să îi binecuvânteze pe toți cei prezenți aici și pe cei care sunt conectați, care ascultă, și pe toți cei care aud azi și pe cei care vor asculta mai târziu.

Lucrul frumos este că Cuvântul lui Dumnezeu este mereu actual. Sunt frați care îmi amintesc că am predicat la radio Luxemburg în anii '60. Mă gândesc în mod deosebit la fratele nostru iubit Kupfer, care mi-a spus de multe ori: „Frate Frank, ceea ce tu ai predicat acum 30-40 de ani este azi la fel de actual ca și atunci”. Noi nu trebuie să retragem nimic. Noi am predicat Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu și o vom face până la sfârșit. Prorocii adevărați au fost întotdeauna proroci adevărați. Și proroci falși erau acolo. Un proroc adevărat nu a devenit niciodată proroc fals, nici un proroc fals nu a devenit proroc adevărat. Este imposibil.

Dumnezeu a ales oameni pe care i-a putut folosi ca vase ale Lui, prin care El a putut vorbi. Și noi avem cuvântul profetic. Apoi, El i-a chemat pe apostoli în mod personal, le-a dat însărcinarea. Chiar și azi noi avem prețiosul Cuvânt. Ce a scris Pavel în acel timp, este azi la fel de actual precum a fost acum 2000 de ani. Ce a scris Petru este la fel de actual ca și acum 2000 de ani. Cartea Apocalipsei lui Ioan, descoperirea lui Isus Hristos, este azi – așa îndrăzni să spun – mai actuală decât a fost în urmă cu 2000 de ani, pentru că atunci toate aceste lucruri erau încă în viitor. Lui Ioan i s-a spus că i se vor arăta lucruri care vor veni. Iar acum viitorul a devenit prezent. Noi putem vedea totul și, prin har, putem fi martori la aceasta și putem avea parte de tot ce face Dumnezeu acum. Totul este har și numai har.

În cântări am exprimat deja lucrurile care ne mișcă, dorința inimii noastre: în mijlocul nostru și peste tot pe pământ să fie creată o atmosferă în mijlocul credincioșilor ca noi să putem deveni, cu adevărat, o inimă și un suflet, ca Duhul lui Dumnezeu să poată fi revărsat, ca DOMNUL să intre în dreptul Lui cu și prin fiecare dintre noi, prin harul Lui. Noi credem că asta va avea loc pentru că Dumnezeu a promis-o. Ambele sunt promise în Scriptură: ploaia timpurie și ploaia târzie. Ploaia timpurie are loc la semănat, iar cea târzie chiar la timpul secerișului. Și așa noi credem că Dumnezeu a împlinit-o pe prima și o va împlini și pe a doua. Frați și surori, noi ne putem baza pe Dumnezeu și pe Cuvântul Lui. Ferice de omul care poate crede ce și cum spune Scriptura.

În profetul Isaia, cap. 55, am citit v. 3. Aș vrea să citesc ultima parte a versetului 2: „*Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase*”. Pentru ca asta să aibă loc, în v. 3 se spune: „*Luați aminte [Ascultați-Mă, dar pe Mine, în limba germană]*”. Frați și surori, înțelegeți-o odată pentru totdeauna: aveți grijă pe cine ascultați, fiți atenți cine vă vorbește, care e motivul lui, ce vrea el sau ea să obțină prin asta. Aici scrie ca Așa Vorbește DOMNUL: „*Ascultați-Mă dar pe Mine și veniți la Mine. Ascultați și sufletul vostru va trăi. Căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic*”. Apoi, în cap. 58.12, citim despre zidirea din nou a vechilor dărâmături, ca tot să fie reșezat în starea originală. Și acum vine lecția pe lângă care nu vom trece. Am citit primul verset din Isaia 59. El ne face bine, ne face bine tuturor. Dar cum e cu ceea ce este scris în v. 2? Aici suntem chemați la o cercetare personală, la privirea în oglinda Cuvântului. O citesc în legătură cu versetul 1: „*Nu, mâna DOMNULUI nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă*”. Apoi vine ceva puternic: „*ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru*”. Acesta este un cuvânt foarte, foarte serios. „*Păcatele voastre vă ascund Fața Lui și Îl împiedică să vă asculte*”. Cine o poate primi? Cine o poate măcar asculta, când DOMNUL Dumnezeu vorbește o limbă atât de serioasă cu noi? „*Fărădelegile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru și păcatele voastre vă ascund Fața Lui și Îl împiedică să vă asculte*”. Nu vreau să citesc mai departe pentru că acest text nu se aplică în totalitate fiecăruia dintre noi. Și totuși, suntem chemați să ne cercetăm, dacă trebuie să corectăm ceva, dacă trebuie să cerem iertare, ce trebuie să spunem DOMNULUI sau unul altuia.

Apoi, mergem direct în Matei 11. Acesta este un cuvânt care își are locul în fiecare adunare. Matei 11 aparține de fiecare serviciu divin, de fiecare predică. Principalul lucru este acela că DOMNUL cheamă oamenii la El. Nu învățătura ocupă primul loc, ci legătura cu Dumnezeu. În Matei 11 de la v. 28 scrie: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre*”. Principalul lucru într-o adunare este că Dumnezeu ne poate sluji, că cei pierduți sunt mântuiți, că oamenii sunt chemați la pocăință, că sunt conduși de Duhul la pocăință, prin care să intre în Împărăția lui Dumnezeu, intrând pe poarta cea strâmtă pe calea cea îngustă, pentru a ajunge la destinație.

De Matei 11 aparține Matei 12. Acest verset mi-a fost pus pe inimă ultima duminică la Zurich. Aici, în Matei 12, se vorbește despre DOMNUL nostru cu trimitere la Isaia 42, unde făgăduința spune despre DOMNUL și Mântuitorul nostru în v. 19: „*El nu se va lua la ceartă, nici nu va striga*”. Asta ni se aplică și nouă. Noi nu ne certăm cu nimeni. Nu strigăm deloc, ci predicăm Cuvântul lui Dumnezeu și lășăm în seama lui Dumnezeu împlinirea acestuia în persoanele individuale care îl cred. Un lucru este sigur: numai în cel care crede Cuvântul lui Dumnezeu, acesta va îndeplini scopul cu care a fost trimis. De aceea, în Isaia 53.1 scrie: „*Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul DOMNULUI?*”. Răspunsul este: oricui crede mesajul divin i se va descoperi brațul DOMNULUI! Oricui crede Cuvântul lui Dumnezeu i se va descoperi prin Duhul Sfânt. Ce mă atinge în mod deosebit este versetul următor, 20: „*Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata. Și Neamurile vor nădăjdi în Numele Lui*”. Cuvântul „biruință” îmi place foarte mult. „*Până va face să biruie judecata*”. În legătură cu asta, mi-a venit gândul că același DOMN este azi prezent pentru a mângâia, pentru a ajuta. El nu a frânt niciodată o trestie ruptă. Niciodată. El a îndreptat-o de fiecare dată pentru ca untdelemnul să continue să curgă. DOMNUL nu a făcut rău niciunui om, iar predica la fel. Pe cum credem, DOMNUL Își confirmă Cuvântul Său în fiecare din noi, prin harul Său. Citesc încă o dată: „*nu va frânge trestia ruptă*”. Nu vreau să întreb câți din mijlocul nostru trec prin încercări, care sunt descurajați, care au nevoie de mângâierea divină. Noi suntem aici pentru a avea o nouă trăire cu Dumnezeu, pentru a fi din nou încurajați, mângâiați și întăriți.

Acum, pentru a vă arăta diferența dintre descoperirea pe care Dumnezeu o dă celor pe care i-a chemat, care L-au crezut, și cărturarii și marele preot care nu au crezut. Citim două texte și le raportăm la timpul nostru. Dumnezeu nu are nicio posibilitate să le vorbească teologilor. Ei știu deja totul. Au studiat. Nu au nevoie să mai știe ceva. Totul pare să fie în regulă cu ei. Pentru Dumnezeu este bine numai dacă El ne poate vorbi și dacă ne poate descoperi Cuvântul și Voia Lui, prin harul Lui. Aici avem cunoscutul verset din Matei 16.15-19, unde a avut loc dialogul dintre DOMNUL și ucenicii Lui. Apoi, chiar la sfârșit, în v. 15, a fost pusă întrebarea: „*Dar voi, le-a zis El, cine ziceți că sunt?*”. Voi știți toți răspunsul. „*Carnea și sângele nu ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*. Tu ești Petru, și pe această piatră – pe această descoperire a lui Isus Hristos – voi zidi Biserica Mea și Porțile Locuinței Morților nu o vor birui”.

Haideți să comparăm aceasta cu marele preot, care a stat și el înaintea lui Isus. În Matei 26 de la v. 63, citim următoarele: „*Și marele preot a luat cuvântul și i-a zis: „Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Da, i-a răspuns Isus, sunt! „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului*”. Știți ce s-a întâmplat după aceasta? După asta nu a venit nicio descoperire, ci marele preot și-a sfâșiat hainele. Este scris: „*Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: „A hulit!*”. Imaginați-vă: același DOMN vorbește cu ucenicii Lui și răspunsul a fost: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*”... „*Nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*”. Apoi, vine conversația cu marele preot, cu cel mai mare om din religia Israelului, cu acest înalt demnitar: „*Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!*”. „*Da*”, i-a răspuns Isus, „*sunt*”. DOMNUL a făcut imediat puntea cu ceea ce scrie în profetul Daniel, cap. 7.13, cu Apocalipsa 1.7 și 8. Pentru acel om care cunoștea Scripturile și care îi învăța pe alții era prea mult. Și-a rupt hainele și a spus că „*omul acesta L-a hulit pe Dumnezeu și este vinovat de moarte*”.

Frați și surori, aduceți-vă înaintea ochilor cele două exemple: același DOMN, același Mântuitor, împreună cu apostolii, cu ucenicii cărora le-a spus că lor le este dat să cunoască tainele Împărăției lui Dumnezeu, și apoi marele preot, cel mai recunoscut om din toată țara, în tot orașul, care avea datoria să intre o dată pe an în Locul Prea Sfânt, pentru a aduce sângele de jertfă înaintea lui Dumnezeu, care a fost de fapt pus ca să acționeze din însărcinarea lui Dumnezeu... Și iată, când a sosit vremea și când perdeaua Templului trebuia să se rupă, DOMNUL nostru s-a prezentat acestui mare preot și i-a spus cine este: „*Da, sunt!*”. Apoi vine răspunsul, iar marele preot își rupe hainele spunând: „*A hulit. Ce nevoie mai avem de martori?*”. Și ascultați ce urmează. Asta doare într-adevăr: „*Ați auzit hula Lui!*”.

Gândiți-vă pentru un moment: 4000 de ani au trecut de la prima promisiune din Geneza 3.15, cum că sămânța femeii va veni prin femeie ca să zdrobească capul șarpelui, tot conținutul slujbelor, jertfele, cântările, absolut totul avea un singur scop: ca promisiunea să se împlinească și Mesia să vină. Și iată, El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Ei au spus că El este vinovat de moarte. Și asta nu a fost destul. Frați

și surori, aici lacrimile noastre încep să curgă. În v. 67 scrie: „*Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii și L-au pălmuit, zicând: „Hristoase, proorocește-ne – cine Te-a lovit?”*”. Nu a fost destul că L-au respins, dar L-au și scuipat, L-au lovit, L-au batjocorit, pe EL, Salvatorul, singura nădejde, singura Mântuire, L-au scuipat, L-au bătut, L-au acuzat de blasfemie.

Frați și surori, haideți să ne întoarcem în timpul nostru și la ceea ce Dumnezeu ne-a promis. Spuneți-mi cine a fost mai batjocorit și mai vorbit de rău de-a lungul tuturor anilor ca noi, în acest timp? Și ce se întâmplă? Oamenii nu înțeleg, ei se duc la preoții lor, la demnitarii lor și de acolo vor să primească răspunsul. Asta este imposibil. Răspunsul vine de la Dumnezeu. Isus Hristos a fost răspunsul la toate prorociile din Vechiul Testament. El a fost Răspunsul. Dar ei nu au primit acest Răspuns și, mai târziu, l-au ales pe Baraba. În mijlocul nostru și în întreaga lume cei mai mulți frați care vin din diferite denomi-națiuni, toți au dreptul să umble pe calea mântuirii, să audă adevărul divin și să fie zidiți pe cel mai sfânt pământ, așa cum ne-a fost lăsat în Sfânta Scriptură.

Mergem la următoarea comparație din Evanghelia după Ioan. Aici avem, de asemenea, o comparație, în Ioan 8. Rugămintea mea este ca noi să ne cercetăm și să ne întrebăm unde ne așează Cuvântul, de ce aparținem, de care grup aparținem. În Ioan 8 citim începând cu v. 30, unde este vorba despre cei care au crezut. Ioan 8.30: „*Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El*”. Mulțimile care L-au auzit și care au primit ce a spus El, cei care au crezut au luat seama la ce spunea El. Apoi aici scrie: „*Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei”*”. Rămânerea în Cuvânt este cel mai important lucru și o vom accentua până la sfârșit. Fiecare răstălmăcire ne desparte de Dumnezeu și are otravă în ea. Fiecare răstălmăcire distruge, aduce moartea, așa cum a făcut și prima răstălmăcire în Grădina Eden.

Noi nu putem tolera nicio răstălmăcire. Nu. Într-adevăr, a predica Cuvântul nu e o pasiune de-a noastră, ci un „trebuie” divin, o trimitere divină, un mandat divin pentru predicarea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu. Noi nu putem tolera nimic altceva. Aici avem cheia. Celor care au crezut în El, Isus le-a spus: „*dacă rămâneți în Cuvântul Meu sunteți în adevăr ucenicii Mei*”. „Nu doar pretindeți că sunteți ucenici, ci să fiți ucenicii Mei într-adevăr.” Și numai când noi înșine suntem în Cuvântul adevărului, vom cunoaște adevărul, iar adevărul ne va face liberi. Versetele 30 la 32.

Apoi, în următoarele versete avem afirmațiile DOMNULUI nostru. Continuăm cu v. 37, unde DOMNUL vorbește din nou evreilor care au rămas necredincioși: „*Știu că sunteți sămânța lui Avraam; dar căutați să Mă omorâți pentru că nu pătrunde în voi Cuvântul Meu...*”. Era atât de multă tradiție că nu mai era loc pentru Cuvânt. Întreb azi fără să judec: ce avem azi în toată lumea, până la carismatici? Forme, distracție, programe încărcate, programe pline. Dar unde este Dumnezeu? Dumnezeu este acolo unde este Cuvântul Său, și unde este Cuvântul Lui este și poporul Lui, iar poporul Lui primește Cuvântul Lui și crede cum spune Scriptura. Plângerea era: „de ce nu găsește Cuvântul nici un loc în voi? De ce nu L-ați primit? Voi sunteți israeliți, legământul și promisiunile sunt ale voastre, prorocii voștri au vestit totul. De ce nu găsește Cuvântul Meu nici un loc în voi?”. Am putea merge azi din biserică în biserică, din denomi-națiune în denomi-națiune, și DOMNUL ar pune aceeași întrebare: „De ce nu găsește Cuvântul Meu nici un loc în voi? De ce nu puteți crede promisiunile pentru acest timp, de ce nu v-a fost descoperit mesajul divin? Pentru că nu ați crezut ce a spus Dumnezeu”.

În Ioan 8.43 se continuă: „*Pentru ce nu puteți înțelege vorbirea Mea?*”. Ei înțelegeau pe orice preot, numai pe DOMNUL nu puteau să Îl înțeleagă. DOMNUL a spus: „*Cum de nu înțelegeți vorbirea Mea?*”. Răspunsul a venit: „*Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu*”. Trebuie să vă închipuiți: DOMNUL cerului a venit personal la poporul Lui. El vorbește cu ei și ei nici nu sunt pregătiți să asculte cuvintele Lui. Ei și-au formulat răspunsuri care erau îndreptate împotriva Lui. Și așa Cuvântul nu a găsit nici un loc. Ei au respins mântuirea. Apoi Pavel vorbește în Romani 11 că numai cei aleși au obținut-o. Toți ceilalți au fost orbiți. Frați și surori, când Dumnezeu ne arată Cuvântul Lui, planul Lui de mântuire și vorbește direct cu noi prin Cuvântul Său, vă rog ascultați-L! Vă rog, faceți-vă un bine, pentru Numele DOMNULUI, și ascultați ca să ne poată fi descoperit ce spune bisericilor Duhul.

Frați și surori, dragi prieteni, noi nu putem trece pe lângă ce a făcut Dumnezeu. În Vechiul Testament, DOMNUL Însuși a coborât în nor, în stâlpul de foc, S-a descoperit lui Moise în rugul aprins, l-a trimis, iar poporul Israel a fost condus tot timpul prin stâlpul de foc. O puteți citi peste tot, în special în Exod 13. O citesc acum cu un scop bine precizat, pentru a spune că același DOMN S-a descoperit în timpul nostru în același fel pentru a ne arăta calea, pentru a ne ilumina calea. Aici, în Exod 13 putem citi de la v. 20: „*Au plecat de la Sucot și au tăbărât la Etam, la marginea pustiei. DOMNUL mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să îi călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului pe timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții*”. Frați și surori, trebuie repetat că același Dumnezeu – există numai un singur Dumnezeu...Nu vreau să intru în detalii azi, dar în data de 13 iunie, într-o miercuri, la Vatican, a fost ținută o cuvântare despre Trinitate. Se poate citi pe internet. Acolo se spune că dacă Dumnezeu ar fi fost singur și

numai unul, El nu ar fi putut iubi. Altfel, S-ar fi iubit pe Sine. Apoi urmează toată argumentația. Nu vreau să irosesc timpul cu asta, dar noi credem că există numai un singur Dumnezeu. Dar acest Dumnezeu s-a descoperit în diferite moduri: ca Creator, Susținător, Împărat, Mântuitor, Judecător, ca Vindecător. Singurul Dumnezeu poate fi totul în toți.

Nu e nevoie de doi sau trei care să se iubească reciproc. Dragostea nu a fost între persoanele din Dumnezeire, ci „*Dumnezeu atât de mult a iubit lumea că a dat pe singurul Lui Fiu ca oricine crede în El să nu piară*”. Nu l-a iubit un dumnezeu pe alt dumnezeu, ci Dumnezeu ne-a iubit pe tine și pe mine, pe noi. Așa o învață Scriptura. Am putea citi și alte versete, dar haideți să ne întoarcem la acest cuvânt. Exod 14. 19-20: „*Îngerul lui Dumnezeu care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul, și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta*”.

Frați și surori, trebuie să o spunem. Dacă noi nu o spunem, nimeni nu o va face. Trebuie spus că Dumnezeu, în timpul nostru, a dat o trimitere pentru că trebuia să îplinească o promisiune. Acesta este punctul important. În timpul lui Moise, Dumnezeu a împlinit promisiunea dată în Geneza 15.13: „după 400 de ani voi scoate sămânța ta din robie”. Când a venit vremea ca promisiunea să se îplinească, s-a întâmplat. Apoi supranaturalul s-a petrecut aici pe pământ. Moise și-a primit chemarea și însărcinarea. Am scris-o, am spus-o, iar la trimiterea fratelui Branham, i s-a spus: „așa cum i s-au dat lui Moise două semne și ție îți vor fi date două semne”. Eu o cred, eu am auzit-o din gura omului, iar Dumnezeu nu a confirmat-o de mii de ori, ci de zeci de mii de ori. Dumnezeu nu confirmă decât Cuvântul Lui, care vine numai la proroci. În acest loc în mod sigur nu predicăm un om, dar nu putem trece pe lângă ce a promis și a făcut Dumnezeu, ci aparținem de cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu, cred promisiunile și le primesc descoperite.

Azi am adus cu mine patru afirmații ale fratelui Branham unde se spun următoarele. Citesc din engleză și încerc să traduc acceptabil: „În această seară, același Înger al lui Dumnezeu care apare în fotografie este chiar aici pe această platformă”. Apoi, întrebarea: „Cine este Acesta? Răspunsul: „Este îngerul legământului” – țineți-vă bine pe scaune – „este DOMNUL Isus Hristos care se identifică pe Sine”. Frați și surori, cum ar fi putut Moise să poată ocara lui Hristos? Hristos s-a născut acum 2000 de ani. Dar aceștia erau profeți, oameni ai lui Dumnezeu. Și de aceea, a putut fi scris în Evrei că Moise a considerat ocara lui Hristos ca o comoară mai mare decât bogățiile Egiptului. De ce este scris în Corinteni că stânca ce însoțea Israelul, pe care a lovit-o Moise, era Hristos? Vechiul și Noul Testament trebuie unite. Ele aparțin una de alta pur și simplu. Mergem la a doua afirmație a fratelui Branham.

Citesc acea parte care conține afirmația. „Voi puteți vedea că este același stâlp ce foc care i-a condus pe copiii lui Israel, El este acum aici, este Îngerul Legământului care este Hristos Isus prezent acum aici”. Știm toți că acea fotografie cu stâlpul de foc deasupra capului fratelui Branham a fost făcută în ianuarie 1950, în Houston, Texas. Apoi a venit 28 februarie 1963, chiar înainte de apusul soarelui, când a fost făcută poza cu norul. O dată cu stâlpul de foc, o dată cu norul. Dumnezeu nu o putea face mai perfect. El ne-a arătat că este același ieri, azi și în veci. Nu poate fi mai perfect. Dumnezeu nu ne-a rămas dator cu nici un răspuns, noi îl avem în Cuvânt, ca o promisiune, apoi am fost martori și am văzut-o ca realitate. Apoi a treia afirmație: „Fiecare cititor al Bibliei știe că stâlpul de foc era Îngerul Legământului, Logosul care a ieșit din Dumnezeu, care era Isus”. Apoi el spune: „El a murit și S-a înălțat la cer și ne va lua acasă”. Toate acestea aparțin unele de altele. Apoi fratele Branham spune: „Acum, El este aici, în această seară. El este același ieri și azi și în veci”.

Frați și surori, noi avem a face cu Dumnezeu. Așa cum am citit în Evanghelia după Ioan, Cuvântul trebuie să găsească un loc. De câte ori să o mai spunem? Dacă noi nu dăm atenție DOMNULUI, de ce ne-ar mai vorbi El? Dacă eu mă întorc cu spatele și voi vreți să îmi vorbiți, ce se va întâmpla? Nu. Îi mulțumim lui Dumnezeu că putem fi martori ai zilelor biblice, din nou, acum, la sfârșitul timpului de sfârșit, că Dumnezeu Și-a trimis Cuvântul ca să ne facă sănătoși. Ajungem, apoi, la punctul din Ioan 4, unde DOMNUL a spus ceva ca un exemplu pentru noi. Ioan 4.34: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui*”. Care este mâncarea ta? Noi putem vorbi despre asta.

Noi suntem părtași ai Cuvântului lui Dumnezeu. Așa cum am auzit în cuvântul de introducere: „veniți și mâncați, veniți și beți”. Aici, DOMNUL nostru face legătura între mâncare și voia lui Dumnezeu pentru a finaliza lucrarea pe care o avea de făcut. De ce leagă Dumnezeu azi Cuvântul Lui viu și descoperit, care a devenit hrana noastră? Cu voia lui Dumnezeu, astfel ca voia lui Dumnezeu să ne poată fi descoperită și arătată, ca să primim puterea de a fi găsiți în voia Lui. Numai în voia lui Dumnezeu, DOMNUL își poate duce Biserica la desăvârșire. Și este scris că DOMNUL Însuși își va înfățișa Biserica înaintea Lui. Nu un profet, nu un om al lui Dumnezeu o va face, ci DOMNUL personal.

În Efeseni 5.27 scrie că El va înfățișa înaintea Lui o Biserică slăvită, fără pete și zbârcituri sau ceva asemănător, ci sfântă și fără prihană. Este o chemare înaltă, un scop înalt: fără pată și fără zbârcitură. Frați și surori, trebuie să ne cercetăm, să aflăm dacă suntem ascultători de credință. Pavel a spus-o în 2 Timotei 1

despre chemarea și trimiterea datei lui. 2 Tim. 1: „*Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu*”. Voia lui Dumnezeu era mîncarea DOMNULUI nostru. „Nu am venit să fac voia Mea, ci voia Ta, Dumnezeule! În sulul cărții este scris despre Mine, ca să fac voia Ta”.

Noi am cercetat asta recent în acest loc. În această voie a lui Dumnezeu, noi am fost sfințiți în Isus Hristos, DOMNUL nostru, odată pentru totdeauna, în măsura în care ne-am lăsat așezați în voia lui Dumnezeu, ca Cuvântul lui Dumnezeu să își găsească loc în noi și ca Duhul Sfânt să ne conducă în tot adevărul. Voi știți toți că sarcina este ca Biserica să fie adusă înapoi la început. În Fapte 4.32 avem un text care vorbește despre unitatea Bisericii. Asta trebuie să meargă la inima tuturor fraților slujitori, ca ei să mențină unitatea în Duhul, iar unitatea aceasta poate fi păstrată numai dacă rămânem în Duhul lui Dumnezeu, în Cuvântul lui Dumnezeu, în voia lui Dumnezeu. Fiecare răstălmăcire este un alt duh. Asta trebuie spusă răspicat. Fapte 4.32: „*Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet*”. Aici trebuie să ajungem, acesta trebuie să fie scopul și ținta, ca DOMNUL Dumnezeu să poată fi prezent în așa fel ca totul să se împlinească ca la început în locurile unde era DOMNUL nostru. Am citit în Matei 12, de fapt nu am citit-o, dar în acel timp oamenii erau aduși la DOMNUL. Nu era nicio adunare în care să nu se manifeste puterea lui Dumnezeu.

Am citit în Matei 12.19 și mai departe, dar în v. 15 scrie: „*Dar Isus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers multe noroade. El a tămăduit pe toți bolnavii*..”. Apoi, în v. 17 scrie: „*ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Prea Iubitul meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El și va vesti Neamurilor judecata*”. DOMNUL vrea să pună Duhul Lui peste Biserică. Trebuie să devină realitate. Așa de sigur precum am înțeles începuturile cărții Faptelor și precum am văzut-o, la fel recunoaștem căile lui Dumnezeu în timpul nostru. Chemarea afară a Bisericii-Mirese este, bineînțeles, porunca acestui ceas: „voi, poporul Meu, ieșiți afară, despărțiți-vă, nu atingeți ce este necurat”. Și vă spun că oricine citește în Apoc. 18 va vedea că vocea venea din cer. Nu a venit de pe o platformă, ci din ceruri.

Și dacă Dumnezeu și-a trimis slujitorul și prorocul Lui ca să ne aducă înapoi la vestirea biblică, la Isus Hristos, înapoi la Cuvânt, la botezul biblic, înapoi la Biblie, dacă s-a întâmplat aceasta, s-a întâmplat numai pentru un singur mare scop: ca Biserica adevărată să asculte ce zice Duhul Bisericilor și să fie pregătită pentru ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos. Despre asta e vorba azi. Din acest motiv suntem astăzi seară aici, din acest motiv sunt conectați toți din întreaga lume, pentru a auzi că Dumnezeu a dat promisiuni și le-a împlinit în timpul nostru, pentru că El a trimis un mesager cu un mesaj, așa cum a fost Ioan atunci, un om trimis de Dumnezeu. Cine îl auzea pe el, auzea ceea ce Dumnezeu avea de spus poporului. Și oricine era botezat de el, confirma prin aceasta că trimiterea era de la Dumnezeu. Cărturarii au făcut din nou excepție. Ei au respins planul lui Dumnezeu pentru ei. Nu au fost botezați de el. Ei știau totul mai bine.

Frați și surori, Dumnezeu nu vorbește cărturarilor, poate doar unora care pot fi chemați afară și astăzi, dar în general, cărturarii au pus mîna pe cheia cunoștinței și nici ei nu au intrat, nu au primit și acceptat. Eu o spun foarte deschis acum: în ultima publicație a Comunității de Credință Lutherane scrie chiar la început: „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Apoi te poți înfuria. Și toată lumea, toate bisericile, biserica ortodoxă sau oricare alta, nimeni nu începe în Numele lui Isus Hristos, ci toți încep în același fel, pe tot pămîntul. Aici un miliard, acolo 800 de milioane sau câți sunt. În total sunt aproximativ 2 miliarde de creștini, așa ziși creștini. Imaginați-vă: în fiecare duminică dimineată, la fiecare act, la fiecare înmormîntare, la orice lucru care se face ei folosesc formula „în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Dar acum eu întreb, trebuie să întreb dacă este așa ceva în Biblie. NU. Trebuie să o spun. Nu există așa ceva. Iar oamenilor nu le place și spun: „Stai un pic, toate bisericile o fac!”. Nu mă interesează ce fac bisericile.

Și în discursul din 13 iunie al celui înalt responsabil din Roma, acesta a spus că se referă la Eusebiu din Niceea. Eu nu mă refer la Eusebiu din Niceea, nici la Tertulian sau Augustin. Nu contează cine sunt ei. Eu trebuie să mă refer la Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să mă refer la ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui prin oamenii rânduiți de El, care au avut o responsabilitate divină. Și noi avem azi aceeași responsabilitate. Ei toți iau parte la aceasta și se unesc, iar chemarea afară trece pe lângă ei. Ei rămân în tradițiile lor. Nimic nu mai este în conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Dumnezeu nu li se mai poate adresa.

De aceea, frați și surori de pretutindeni, este un har mare că Dumnezeu are o rămășiță în acest timp. Haideți să purtăm ocară lui Hristos, batjocura. După cum am citit, DOMNUL a fost bătut, scuipat, batjocorit și I s-a spus chiar: „prorocește-ne cine Te-a lovit?”. Oamenii ne pot scuipa, bate, acuza. Să o facă. Doare, dar noi ne rugăm pentru ei și privim spre sfârșit, iar DOMNUL, în ciuda tuturor batjocurilor...și vă spun că atunci când a avut loc răstignirea, marele preot și toți ceilalți preoți se bucurau și spuneau: „În sfârșit, s-a terminat cu asta!”. Nu, nu, acesta a fost un nou început. Răstignirea a fost doar sfârșitul unei perioade.

Frați și surori, și noi trebuie să fie răstigniți cu Hristos, omul vechi trebuie dat morții și noi trebuie să trăim sfârșitul plin de ocară împreună cu DOMNUL nostru răstignit, ca să putem învia cu El la o nouă viață, prin harul Lui. Dar eu repet, toată lumea gîndea: „Acum s-a terminat. Sfârșitul Lui a venit! El atîrnă pe cruce”. Iar ei au cerut ca mormîntul să fie păzit trei zile pentru că EL a spus că va învia a treia zi. Și, iată, ei

au păzit mormântul. Dar este Unul în ceruri care este mai presus de toate. Mai presus de toți. A avut loc un cutremur și piatra a fost dată la o parte, iar Cel Înviat a ieșit. Frați și surori, ceea ce era privit ca un sfârșit a fost un nou început. Învierea a dovedit-o. DOMNUL nostru a înviat. Fiți cinstiți, nimeni nu știe cât va mai dura, dar când răpirea noastră va avea loc și trâmbița lui Dumnezeu va suna, când vom fi luați sus, atunci totul s-a meritat. Toată batjocura, totul s-a meritat. Și cineva a spus: „Tot ce Dumnezeu îngăduie ne aduce mai aproape de Dumnezeu și ne modelează”, iar DOMNUL Dumnezeu intră în dreptul Lui cu fiecare din noi.

Haideți să facem un sumar. Dumnezeu are un plan de mântuire, El a dat promisiuni. Prima și ultima generație au o însemnătate deosebită. Atunci a fost începutul, introducerea, acum este sfârșitul, încheierea planului de mântuire al lui Dumnezeu. Așa cum am citit, atunci DOMNUL nostru a adus biruința dreptății prin învierea din morți. Moartea și iadul au fost biruite. „Iată, am fost mort, zice DOMNUL nostru, dar sunt viu în vecii vecilor!” Același DOMN a spus: „Eu trăiesc și voi veți trăi”. Vine momentul când trecem de la credință la vedere. Totul se va fi meritat. Tot ce a fost spus despre mine, despre noi, tot ce a venit peste noi se va fi meritat. Batjocoritorii vor fi lăsați în urmă, iar noi Îl vom vedea pe Dumnezeu. Îl vom vedea pe DOMNUL slavei și vom fi totdeauna cu El.

Vă rog, lăsați Cuvântul lui Dumnezeu să intre în inima voastră! Lăsați-l să cadă pe un pământ roditor, credeți așa cum este scris ca să vă poată fi descoperit, ca împreună cu DOMNUL, în credință și ascultare, să devenim o Biserică care este o inimă și un suflet, în care să nu fie învățături străine, unde nimic care să cauzeze o rupere nu mai este adus înăuntru. Fiecare răstălmăcire, fiecare nouă învățătură produce perturbări, dezbinări, și toate acestea trebuie să se termine. La final, totul trebuie să slujească pentru zidirea Bisericii. Nicio slujbă să nu mai iese din rând printr-o cunoștință sau învățătură speciale prin care se produc necazuri în Trupul DOMNULUI.

Vă spun că dacă toți frații slujitori au devenit o inimă și un duh și dacă fiecare își îndeplinește slujba după cum a fost chemat de DOMNUL, atunci și unitatea în Biserică se va manifesta. Indiferent de orașul sau țara de unde venim – o spun, acum, în încheiere – am trăit-o în ultima călătorie din Caraibe, frați și surori, aș vrea ca noi – și nu vreau să numesc asta entuziasm, dar trebuie să fie auzite ecoul și reacția fraților și surorilor care au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și care l-au primit prin credință. Eu am trăit acest lucru după mult timp. Și fratele Taty este în seara aceasta aici. El a fost traducătorul meu în adunările din insulele Caraibe. În ultima adunare, cred că au fost câteva sute care au venit pe platformă, alergau spre platformă și am crezut că mă rup în bucăți și mi-au spus: „Frate Frank, Dumnezeu să te binecuvânteze!”, iar altul a spus: „Mulțumiri lui Dumnezeu că porți Cuvântul lui Dumnezeu!”. Fiecare spunea ceva. Erau copleșiți de Cuvântul lui Dumnezeu. Unde este aminul nostru? Unde este acordul nostru? Unde sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a împlinit în noi?

Frați și surori, cred că în ciuda faptului că avem mentalități diferite, un ecou ar trebui să se audă și de la noi, și nu pentru un om, care este doar un vas, ci pentru conșinut. Este pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și până în ziua de azi noi nu am avut nicio singură învățătură personală, nici măcar o singură cunoștință proprie. Noi am predicat Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr pentru că Biserica Mireasă este o Mireasă a Cuvântului, iar sămânța Cuvântului este semănată în inima noastră. Laudă Dumnezeului nostru pentru tot ceea ce face pe pământ! Noi dorim tuturor din toate popoarele, limbile și națiunile binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu și experimentarea pregătirii împreună cu noi.

Noi așteptăm cu dor momentul în care vom deveni o inimă și un suflet ca stâlpul de foc să coboare și DOMNUL să se descopere personal în mijlocul nostru. O singură dată am fost martori la aceasta aici pe platformă. Era cu mulți ani în urmă. DOMNUL a coborât, iar un frate de la balcon, fratele Vanhess, a strigat tare: „Văd stâlpul de foc deasupra platformei!”. Era anul 1978. Dumnezeu poate restitui totul, chiar și ceea ce Satan a crezut că distruge. Dumnezeu va reconstrui totul, toate temeliile străbune vor fi din nou aici și va fi mai glorios decât a fost înainte. Dumnezeu este credincios! El își ține Cuvântul, iar noi îl credem și îl vom trăi, prin harul Lui. A LUI să fie slava și onoarea, în Numele sfânt al lui Isus! Amin. Haideți să ne ridicăm pentru rugăciune. O soră îmi tot cere ca frații să nu mai strige atât de tare. Dar ce să fac eu? Abia dacă pot să o fac, pentru că DOMNUL a spus: „Dacă ei tac, pietrele vor striga!”. Nu trebuie să fie prea tare. Haideți să Îi mulțumim DOMNULUI Dumnezeu.

DOAMNE iubit, Tu Dumnezeul veșnic credincios, noi Îți mulțumim împreună din toată inima noastră și din tot sufletul nostru. Tu ni te-ai descoperit, ne-ai descoperit Planul de mântuire, ne-ai vorbit, am primit Cuvântul Tău, am crezut mesajul și mâna DOMNULUI va fi peste noi. DOAMNE iubit, salvează păcătoșii dacă sunt unii în mijlocul nostru, indiferent de limbă, țară, salvează-i, eliberează, răscumpără, dăruiește har, dă mântuire. Tu nu vei frânge o trestie ruptă, mukul care fumegă nu îl vei stinge, vei da un nou untdelemn, o nouă umplere cu Duhul Sfânt. Dumnezeule mare, vindecă bolnavii. Îți mulțumim din toată inima pentru confirmarea Cuvântului Tău ca adevăr. Botează cu Duhul Sfânt și cu foc, fă-ne o inimă și un suflet.

DOAMNE iubit, fă ca sfârșitul să fie în toate cum a fost începutul. Își aducem mulțumiri Ție, Dumnezeului Atotputernic, îți mulțumim din toată inima și tot sufletul că ne-ai primit în Împărăția Ta, că ne-

ai descoperit Cuvântul și voia Ta. DOAMNE scump, lumea poate să batjocorească, să scuipe, să fie mânioasă, Tu, DOAMNE Te-ai descoperit nouă, și Îți mulțumim pentru asta. Noi Te lăudăm, lăudăm Numele Tău cel sfânt. Împreună slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău și a Duhului Tău. Legământul tău este veșnic, iar promisiunile Tale se vor împlini.

O, Dumnezeule mare, slavă Ție, singurul Dumnezeu, prin Isus Hristos, DOMNUL nostru, Dumnezeu descoperit în trup, dovedit neprihănit în Duhul, vestit în lume, înălțat în slavă. Dumnezeule mare, noi credem fiecare cuvânt așa cum este scris și Îți mulțumim pentru el, pentru că este adevărat și pentru că ni l-ai descoperit prin har. Ție, Dumnezeul Atotputernic, îți mulțumim încă o dată în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia. Aleluia. Amin. Puteți să vă așezați.